

MINISTER
DO SPRAW ROZWOJU
REGIONALNEGO
W PLANOWANIU
PRZESTRZENNYM

MACIEJ J. NOWAK

Na mocy ustawy z dnia 13 lipca 2012 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw dokonano między innymi zmian dotyczących ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dokonane zmiany odnoszą się przede wszystkim do planowania przestrzennego na szczeblu centralnym. We wcześniejszym stanie prawnym większość działań w tym zakresie podejmowana była przez ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej. Tylko niektóre sprawy, zwłaszcza związane z przygotowaniem koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju znajdowały się w gestii ministra właściwego do rozwoju regionalnego.

Po dokonaniu nowelizacji przeważająca część kompetencji została przekazana ministrowi do spraw rozwoju regionalnego, który stał się głównym organem na szczeblu centralnym odpowiedzialnym za realizację zadań z zakresu planowania przestrzennego. I tak, temu ministrowi powinny być przedkładane raporty na temat zagospodarowania przestrzennego w województwie, minister koordynuje zgodność planów wojewódzkich z koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju, koordynuje współpracę transgraniczną i przygraniczną oraz przygotowuje okresowe raporty o stanie zagospodarowania przestrzennego kraju. Ponadto, zgodnie z nowym artykułem ustawy, 47 a, minister dokonuje przeglądu i analizy zasad, sposobu, a także warunków funkcjonowania instytucji, procedur i instrumentów związanych z gospodarką przestrzenną. Wydaje się, że niniejsze rozwiązania ustawowe pozwalają w zdecydowanie większym stopniu powiązać planowanie przestrzenne z rozwojem regionalnym i lokalnym (który to związek wskazywany jest wielokrotnie w literaturze przedmiotu). Pozytywnie ocenić należy także obciążenie organu obowiązkiem szerszych analiz związanych ze stosowaniem instrumentów planowania przestrzennego.

Powyższe zmiany nie rozwiązują wszystkich problemów dotyczących planowania przestrzennego. Jeszcze Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej zaproponowało jednak pewne kolejne założenia do projektu ustawy prawo budowlane – o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzen-

nym oraz niektórych innych ustaw¹. W zakresie planowania przestrzennego, proponowane zmiany dotyczą:

- zniesienie instytucji decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu
- wprowadzenie katalogu lokalnych planów zagospodarowania przestrzennego, do którego należeć będą miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz jako nowy instrument planistyczny – miejscowe plany zabudowy
- wprowadzenie parametryzacji i bilansu terenów pod rozwój
- obligatoryjne sporządzanie prognoz demograficznej i gospodarczej
- wzmocnienie roli prognozy skutków finansowych uchwalenia planów miejscowych
- wprowadzenia odrębnej uchwały rady gminy w prawie wyznaczenia obszarów urbanistycznych, w których obowiązywać będą miejscowe plany zabudowy
- wprowadzenie zasady planistycznej, że sieci uzbrojenia terenu będą sytuowane w miarę możliwości w pasach drogowych
- przeniesienie do sfery planowania przestrzennego spraw związanych ze zmianą funkcji użytkowej obiektu.

Zmiany te ocenić trzeba jako bardzo ambitne, w wielu przypadkach prawdopodobnie trudne do szybkiej realizacji. Tym niemniej uznać je należy co najmniej za pewien model, do którego prędzej czy później cały polski system związany z planowaniem przestrzennym powinien być dostosowywany.

DR MACIEJ J. NOWAK

Zachodniopomorski Uniwersytet
Technologiczny w Szczecinie,
Katedra Prawa i Gospodarki Nieruchomościami,
Radca Prawny O.I.R.P. Szczecin

1 Założenia do projektu ustawy – prawo budowlane, o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, <http://www.transport.gov.pl/>